

LBRIS

We know
books

REBECCA YARROS

Începuturi fără sfârșit

Traducere din limba engleză și note
DANA PURGARU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Georgia

Dragul meu Jameson,

Acesta nu-i sfârșitul nostru. Inima mea va rămâne mereu cu tine, indiferent unde ne aflăm. Pentru o iubire ca a noastră, timpul și distanța sunt simple inconveniente. Fie zile, luni sau chiar ani, eu voi aștepta. Noi vom aștepta. O să mă găsești acolo unde pârâul face un cot după plopii ce se leagănă, exact cum am visat amândoi, în așteptarea celui pe care îl iubim. Mă ucide gândul că te las, dar o fac pentru tine. O să am grijă să fim în siguranță. În fiecare secundă, în fiecare oră, în fiecare zi te voi aștepta, pentru tot restul vieții mele, iar dacă asta nu-i de-ajuns, atunci pentru o eternitate, exact atât cât o să te iubesc, Jameson.

Vino înapoi la mine, iubirea mea!

Scarlett

Georgia Ellsworth. Mi-am trecut degetul mare peste cardul de credit, dorindu-mi să pot freca suficient de tare pentru

a șterge literele. Șase ani de căsnicie, și singurul lucru cu care mă alesesem era un nume care nici măcar nu era al meu.

Peste câteva minute urma să nu mai am nici asta.

– Numărul 98? strigă Juliet Sinclair din spatele ferestrei de plexiglas a ghișeului ei, de parcă n-aș fi fost unica persoană din Departamentul de Autovehicule din Poplar Grove și singura în ultima oră.

Zburasem la Denver în acea dimineață, condusesem până după-amiază și nici nu trecusem încă pe acasă – așa de disperată eram să mă descotorosesc de ultimele părți din Damian din viața mea.

Speram că, dacă scăpam de numele lui Damian, pierderea lui și a șase ani din viață aveau să fie un pic mai puțin dureroase.

– Aici.

Mi-am pus cardul de credit deoparte și m-am apropiat de geamul ei.

– Unde este bonul? mă întrebă ea întinzând mâna și afișând un rânjet satisfăcut care nu se schimbase cine știe ce din liceu.

– Sunt singura de-aici, Juliet.

Epuizarea își făcea simțită prezența în fiecare terminație nervoasă. Dacă aș fi putut trece peste asta, m-aș fi ghemuit în fotoliul mare din biroul lui Buni și aș fi ignorat lumea pentru tot restul vieții.

– Regulamentul zice...

– O, termină, Juliet!

Sophie își dădu ochii peste cap când intră în cabina lui Juliet.

– Oricum, documentele Georgiei sunt la mine. Du-te și ia o pauză sau fă ce vrei.

– Bine.

Juliet se îndepărtă de teighea, lăsându-i locul lui Sophie, care absolvise cu un an înaintea noastră.

– Îmi pare bine să te văd, Georgia!

Îmi adresează un zâmbet exagerat de binevoitor.

– Și mie.

I-am oferit, la rândul meu, zâmbetul exersat pe care mi-l lipisem de buze în ultimii ani, ținându-mă întreagă în timp ce orice altceva se dezintegra.

– Îmi pare rău pentru asta. Sophie făcu o grimasă, încrețindu-și nasul și aranjându-și ochelarii. Ea este... Mă rog, nu s-a schimbat prea mult. Oricum, totul pare să fie în ordine.

Îmi întinse înapoi hârtiile pe care mi le dăduse avocatul după-amiaza trecută, cu noul meu card de asigurări sociale, iar eu le-am strecurat într-un plic. Ce ironie că în timp ce viața mea se prăbușise, manifestarea fizică a acelei dezintegrări era ținută laolaltă de o capsă perfectă, prinsă la patruzeci și cinci de grade.

– N-am citit nimic despre vreun acord sau ceva, spuse ea încet.

– A fost în *Celebrity Weekly!* intonă Juliet din spate.

– Nu toți citim gunoiul ăla de tabloid! răspunse Sophie peste umăr, apoi îmi adresează un zâmbet plin de compasiune. Toți cei de-aici au fost foarte mândri de cum ai trecut cu capul sus prin... tot.

– Mersi, Sophie, am răspuns înghițind nodul din gât.

Singurul lucru mai rău decât eșecul într-o căsnicie în legătură cu care toată lumea mă avertizase era să-mi văd suferința și umilința publicate de toate site-urile și revistele pentru pasionații de bârfe, care devorau tragediile personale, invocând o plăcere vinovată. Faptul că ținusem capul sus și gura închisă de-a lungul ultimelor șase luni, în timp ce camerele îmi erau vârate în față, îmi adusesese porecla de „Regina de Gheață“, dar dacă acesta era prețul pentru a-mi păstra ultima fărâmă de demnitate, atunci fie.

– Și ar trebui să spun „bine ai venit acasă“? Sau ești doar în vizită?

Îmi întinse o hârtiuță tipărită care avea să-mi servească drept permis de conducere temporar până la sosirea prin poștă a celui nou.

- Sunt acasă definitiv.

Răspunsul meu putea la fel de bine să fie difuzat la radio. Juliet avea să se asigure că până la cină toți cei din Poplar Grove aveau să fie la curent cu asta.

- Ei bine, atunci bine ai venit acasă! Îmi adresă un zâmbet strălucitor. Umblă un zvon că și mama ta e în oraș.

Am simțit un gol în stomac.

- Serios? Eu... ăăă... încă n-am trecut pe-acolo.

„Umblă un zvon“ însemna că mama fusese zărită în unul dintre cele două magazine de la noi sau la barul local. A doua posibilitate era mult mai mare. Dar poate era o bună...

„N-o spune până la capăt.“

Chiar și simplul gând că mama putea să fie aici ca să mă ajute risca să se încheie cu o dezamăgire zdrobitoare. Voia ceva.

Mi-am dres glasul.

- Ce mai face tatăl tău?

- E bine! Cred că ei s-au prins în tot timpul ăsta. Se posomori. Chiar îmi pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat, Georgia. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi dacă soțul meu... Clătină din cap. Oricum, nu meritai așa ceva.

- Mulțumesc. Mi-am întors privirea și i-am zărit verigheta. Salută-l pe Dan din partea mea.

- Așa o să fac.

Am ieșit în lumina după-amiezii ce picta Main Street într-o strălucire reconfortantă, rockwelliană, și am oftat ușurată. Îmi recuperasem numele, iar orașul arăta exact așa cum mi-l aminateam. Familiile treceau în plimbare, bucurându-se de vremea de vară, iar prietenii stăteau la taclale, cu munții stâncoși pito-rești pe fundal. Poplar Grove avea o populație mai mică decât altitudinea la care se afla, suficient de mare pentru a necesita o jumătate de duzină de semafoare, și atât de închegată încât intimitatea era un lucru rar. O, și aveam o librărie excelentă.

Buni se ocupase de asta.

Am aruncat hârtiile pe scaunul din față al mașinii închiriate, apoi m-am oprit în loc. Pesemne că mama era chiar în acel moment la casă – niciodată nu-i cerusem să-mi înapoieze cheia, după înmormântare. Brusc, nu mai eram atât de dornică să merg acolo. Ultimele luni mă storseseră de compasiune, de vlagă și chiar de speranță. Nu eram sigură că puteam să-i fac față mamei, când tot ce-mi mai rămăsese era furia.

Dar acum eram acasă, unde aveam ocazia să mă reîncarc până redeveneam întregă.

Să mă reîncarc. Fix de asta aveam nevoie înainte să dau ochii cu mama. Am traversat strada spre The Sidetable, căreia Buni îi pusese bazele împreună cu una dintre cele mai apropiate prietene ale ei. Conform testamentului ei, eu eram acum partenera din umbră. Eram... totul.

Am avut o strângere de inimă la vederea semnului de vânzare pus pe ceea ce fusese cândva magazinul pentru animale de companie al domnului Navarro. Trecuse un an de când Buni îmi spusese că-l dăduse mai departe și că devenise proprietate imobiliară de top pe Main Street. De ce nu se deschisese o altă afacere? Oare Poplar Grove o ducea rău? Când am intrat în librărie, gândul la această posibilitate mi-a răscolit stomacul.

Mirosea a pergament și a ceai, combinate cu puțin praf, și a acasă. Cât timp locuisem la New York, nu reușisem să găsesc în nici un alt lanț de magazine ceva similar cu izul ei liniștitor, și la prima respirație mâhnirea mi-a înțepat ochii. Buni plecase de șase luni și îmi era atât de dor de ea încât aveam senzația că mi se rupe inima în piept.

– Georgia? Doamna Rivera rămase cu gura căscată pentru o secundă înainte de a zâmbi larg din spatele tejghelei, balanșându-și telefonul între ureche și umăr. Stai o secundă, Peggy!

– Bună ziua, doamnă Rivera. Am zâmbit și i-am făcut cu mâna la vederea chipului ei primitiv. Nu închideți din cauza mea. Sunt doar în trecere.

– Bine, mă bucur să te văd! Aruncă o privire spre telefon. Nu, nu pe tine, Peggy. Abia ce-a intrat Georgia! Ochii ei căprui, calzi îi întâlniră din nou pe-ai mei. Da, *acea* Georgia.

I-am făcut cu mâna încă o dată în timp ce ele își continuară conversația, apoi m-am dus în spate, la secțiunea de cărți de dragoste, unde Buni avea o grămadă de rafturi dedicate romanelor pe care le scrisese. Am ales ultima carte pe care o publicase și am deschis coperta ca să-i văd chipul. Aveam aceiași ochi albaștri, însă ea renunțase să-și mai vopsească părul cândva negru, pe la cea de-a șaptezeci și cincea aniversare – următorul an după ce mama mă aruncase pentru prima oară pe pragul ei.

Portretul o înfățișa pe Buni cu perle și o bluză de mătase, cu toate că femeia din viața reală purta o salopetă de grădină prăfuită și o pălărie de soare cu boruri suficient de largi pentru a ține umbră întregului district, dar zâmbetul era același. Am luat o altă carte, anterioară, doar ca să văd o a doua versiune a aceluși zâmbet.

Ușa scoase un clinchet și, o clipă mai târziu, un bărbat care vorbea la mobil înaintă pe culoarul cu ficțiune generală, chiar în spatele meu.

– O Jane Austen din zilele noastre, am șoptit citind citatul de pe copertă.

Nu încetase niciodată să mă uimească faptul că Buni fusese cel mai romantic suflet pe care îl cunoscusem vreodată, și totuși, își petrecuse o parte covârșitoare a vieții singură, scriind cărți despre dragoste, cu toate că nu avusese parte de ea decât câțiva ani. Chiar și atunci când se căsătorise cu străbunicul Brian, nu se bucuraseră decât de un deceniu împreună înainte ca el să fie răpus de cancer. Poate că femeile din familia mea erau blestemate când venea vorba de viața amoroasă.

– Ce dracu' -i asta?

Bărbatul ridică vocea.

Cu sprâncenele ridicate, am aruncat o privire peste umăr. Ținea în mână o carte de Noah Harrison pe care – ce să vezi – erau două persoane în postură clasică, pe cale să se sărute.

– Pentru că nu prea mi-am verificat e-mailul în mijlocul Anzilor, așa că da, e prima oară când o văd pe asta nouă.

Tipul practic clocotea când luă o altă carte de Harrison și le ținu sus, una lângă alta. Două cupluri diferite, fix aceeași postură.

În mod clar mi-aș fi menținut alegerea sau aș fi optat pentru orice altceva din secțiunea aia.

– Arată exact la fel, asta-i problema. Ce nu era în regulă cu vechea... Da, sunt ofțicat! Am călătorit optsprezece ore și, în cazul în care-ai uitat, mi-am scurtat călătoria de documentare ca să mă aflu aici. Ți spun că arată exact la fel. Stai, ți-o dovedesc. Domnișoară?

– Da?

M-am răsucit ușor și am ridicat privirea pentru a mă trezi în față cu două coperte de cărți.

„Puțin spațiu personal?”

– Vi se par asemănătoare?

– Mda. Sunt aproape interschimbabile.

Am strecurat una dintre cărțile lui Buni înapoi pe raft și am șoptit în minte un mic rămas-bun, așa cum obișnuiam ori de câte ori îi făceam o vizită uneia dintre cărțile ei, într-o prăvălie. Oare dorul de ea avea să devină vreodată mai ușor?

– Vezi? N-ar trebui să arate la fel! se răsti tipul la bietul suflet de la celălalt capăt al telefonului, speram eu, pentru că n-avea să iasă bine dacă mi se adresa mie cu tonul ăla.

– Ei bine, în apărarea lui, toate cărțile scrise de el sunt la fel, am bombănit eu.

„La dracu’!” Îmi ieșise pe gură înainte de a apuca să mă cenzurez. Probabil că filtrul îmi era la fel de amortiț ca emoțiile.

– Scuze...

M-am întors cu fața spre el și mi-am ridicat privirea până când am întâlnit două sprâncene negre înălțate a uimire deasupra unor ochi la fel de întunecați. Uau!

Inima mea răvășită tresări – cum se întâmpla în cazul tuturor eroinelor din cărțile lui Buni. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată și, în calitate de fostă soție a unui regizor de film, văzusem destui.

„O, nu, nu, nu. Ești imună la bărbați arătoși“, mă avertiză latura rațională a creierului meu, însă eram prea ocupată cu prioritul ca să-i dau ascultare.

– Nu sunt la... El clipi. Te sun eu înapoi.

Își mută ambele cărți într-o mână, închise și puse telefonul în buzunar.

Părea cam de vârsta mea – spre 30 de ani, poate trecut de 30 –, înalt de cel puțin 1,80, iar părul brunet, care arăta ca și cum tocmai se dăduse jos din pat, îi cădea neglijent peste pielea bronzată, măslinie, până aproape de sprâncenele negre ridicate și de ochii de un căprui incredibil de intens. Nasul drept, buzele sculptate, cu linii delicioase, nu făceau decât să-mi aducă aminte de cât timp nu mai fusesem sărutată, iar bărbia îi era umbră de o urmă firavă de barbă. Era zvelt, cu forme sculptate și, după cum i se flexau mușchii antebrațelor, aș fi putut paria pe prăvălia aceea că era destul de familiarizat cu interiorul sălii de sport... și probabil al dormitorului.

– Ai zis adineauri că toate-s la fel? mă întrebă el încet.

Am clipit. *Așa. Cărțile.* Mi-am dat o palmă în minte pentru că-mi pierdusem șirul gândurilor din cauza unui chip drăguț. Îmi recuperasem numele de numai douăzeci de minute, iar bărbații erau excluși din meniu în viitorul previzibil. În plus, nici măcar nu era de prin zonă. Exceptând călătoria de optsprezece ore, pantalonii lui croiți indicau ostentativ că erau de designer, iar mânecile cămășii albe de in erau suflecate în acel stil casual dezordonat care era orice altceva decât casual. Bărbații din

Poplar Grove nu se sinchiseau de pantaloni de o mie de dolari sau de accente newyorkeze.

– Cam așa ceva. Băiatul întâlnește o fată, se îndrăgostesc, tragedia lovește, cineva moare. Am ridicat din umeri, mândră că nu simțeam nici un dram de căldură care să mi se cațare pe obraji și să mă dea de gol. Mai introduci puțină dramă în sala de judecată, niște sex cam nesatisfăcător, dar poetic și poate o scenă pe plajă și cam gata. Dacă asta-i ceea ce-ți place, nu dai greș nicicum.

– Nesatisfăcător? Sprâncenele i se apropiară în timp ce-și plimba privirea de la o carte la alta și înapoi spre mine. Nu întotdeauna moare cineva.

Probabil citise o carte sau două de Harrison.

– Bine, în optzeci la sută dintre cazuri. Dă-i bătaie și convinge-te, i-am sugerat. Este motivul pentru care a fost lăsat în partea asta – am indicat către semnul de ficțiune generală – și nu în partea cealaltă. Mi-am întors degetul către semnul cu romane de dragoste.

Pentru o milisecundă rămase uimit.

– Sau poate că poveștile lui au și altceva în afară de sex și așteptări nerealiste.

Șarmul lui se redusese cu un nivel sau două după ce atinsese unul dintre punctele mele sensibile. M-am zburlit.

– Romanele de dragoste nu înseamnă așteptări nerealiste și sex. E vorba despre iubire și depășirea adversității prin ceea ce poate fi considerată o experiență universală.

Asta era ceea ce mă învățaseră Buni și lectura a mii de romane de dragoste în cei 28 de ani ai mei.

– Și, aparent, sex *satisfăcător*.

Arcui o sprânceană.

Buzele lui păreau să mângâie acel cuvânt și mi-am strunit pielea să nu roșească.

– Hei, dacă nu-ți place sexul sau dacă nu te simți confortabil când o femeie își acceptă sexualitatea, atunci asta

spune mai multe despre tine decât stilul literar, nu crezi? Mi-am lăsat capul într-o parte. Sau ai ceva împotriva lui au-trăit-fericiți-până-la-adânci-bătrâneți?

- Sunt de acord cu sexul, cu femeile care-și acceptă sexualitatea și cu au-trăit-fericiți-până-la-adânci-bătrâneți.

Vocea îi deveni mârâitoare.

- Atunci, cu siguranță, alea nu-s cărți pentru tine, pentru că singurul lucru pe care îl îmbrățișează e nefericirea universală, însă dacă asta ți-e pe plac, distracție plăcută!

Și astfel s-a zis cu planul de a o da uitării pe Regina de Gheață. Iată-mă, certându-mă într-o librărie cu un străin.

Clătină din cap.

- Sunt povești de dragoste. Zice chiar aici.

Ridică una dintre copertele care se întâmpla să aibă un citat al lui Buni. *Acel* citat. Cel pentru care editoarea ei o implorase atât de mult pe Buni, încât ea cedase în cele din urmă și editura se mulțumise cu orice avusese ea de zis.

- „Nimeni nu scrie povești de dragoste ca Noah Harrison“, am citit, și un zâmbet ușor mi-a întins buzele.

- Eu aș zice că Scarlett Stanton e o scriitoare de romane de dragoste destul de respectată, nu crezi? Un zâmbet sexy letal îi juca pe chip. Dacă ea zice că e o poveste de dragoste, atunci e o poveste de dragoste.

Cum era posibil să mă scoată așa de tare din sărite cineva atât de devastator de frumos?

- Eu aș zice că Scarlett Stanton a fost, fără îndoială, *cea mai* respectată scriitoare de romane de dragoste din generația ei.

Am clătinat din cap, am pus cealaltă carte a lui Buni acolo unde îi era locul și am dat să plec înainte să mă răstesc la tipul ăsta care rostea numele străbunicii mele de parcă ar fi știut ceva despre ea.

- Deci e în regulă dacă mă iau după recomandarea ei, nu? În cazul în care un tip vrea să citească o poveste de dragoste.

Sau ești de acord doar cu poveștile de dragoste care sunt scrise de femei? strigă el după mine.

Pe bune? M-am răscuit pe călcăie la capătul culoarului, iar când m-am întors să-l înfrunt, calmul mă părăsise.

– Ceea ce tu nu vezi în citatul ăla este restul.

– Ce vrei să spui?

Între sprâncene i se iviră două cute.

– Ăla nu-i citatul original. Mi-am ridicat ochii spre tavan, încercând să-mi amintesc exact cuvintele ei. Cum era... „Nimeni nu scrie ficțiune jenantă, deprimantă, mascată sub formă de povești de dragoste ca Noah Harrison“. Redactorul l-a editat pentru publicitate.

Era prea de tot. Aproape că auzeam în minte vocea lui Buni.

– Ce?!

De vină trebuie să fi fost mișcarea lui sub luminile fluorescente, dar părea că pälise.

– Uite ce-i, se-ntâmplă tot timpul. Am oftat. Nu știu dac-ai observat, dar aici, în Poplar Grove, toți am cunoscut-o destul de bine pe Scarlett Stanton și n-a fost niciodată genul care-și ținea în frâu opiniile. „Presupun că-i ceva genetic.“ Dacă-mi amintesc bine, chiar a spus că el trăda o slăbiciune pentru descrieri și că era... pasionat de aliterație. Era cel mai frumos lucru pe care ea îl spusese. Nu avea obiecții referitoare la scriitura lui – doar la poveștile lui.

Un mușchi al maxilarului îi zvâcni.

– Ei bine, se-ntâmplă să-mi placă aliterația în poveștile mele de dragoste. Trecu pe lângă mine cu ambele cărți, îndreptându-se spre casă. Vă mulțumesc pentru recomandare, domnișoară...

– Ellsworth, am răspuns automat, tresărind ușor când mi-a scăpat printre buze. „Nu mă mai cheamă așa.“ Bucură-te de cărțile tale, domnule...

– Morelli.

Am salutat din cap, apoi am plecat, simțind că privirea lui mă însoțea afară pe ușă în timp ce doamna Rivera îi încasa banii pentru cele două cărți.

Se alesese praful de liniștea mea. Cea mai proastă parte a acelei confruntări? Poate că avea dreptate și cărțile pe care Buni le scrisese erau cu adevărat nerealiste. Singura situație de au-trăit-fericiți-până-la-adânci-bătrâneți pe care o cunoșteam era a celei mai bune prietene ale mele, Hazel, și, din moment ce nu era decât în al cincilea an de căsnicie, verdictul nu putea fi pus.

Cinci minute mai târziu conduceam pe strada noastră, trecând pe lângă casa Grantham, cea mai apropiată dintre proprietățile disponibile pentru închiriere pe care Buni le deținuse. Părea goală, ceea ce era pentru prima dată de... dintotdeauna. Aflându-se la mai puțin de o oră de Breckenridge, asta însemna că proprietățile care erau de închiriat pe aici nu rămâneau niciodată prea mult timp goale.

„La naiba! Nu ai făcut aranjamentele cu administratorul proprietății.“ Era, probabil, unul dintre zecile de mesaje vocale neascultate sau poate unul dintre miile de e-mailuri necitite. Cel puțin, casa vocală încetase să mai accepte mesaje noi, dar e-mailurile continuau să se adune. Trebuia să mă adun. Restului lumii nu-i păsa că Damian îmi frânsese inima.

Am intrat pe alea casei în care crescusem și am parcat. În capătul aleii semicirculară se mai afla o mașină închiriată.

„Pesemne că mama e aici.“ Epuizarea neconținută se accentua și mă învăluia.

Mi-am lăsat valizele pentru mai târziu, dar mi-am luat poșeta înainte de a mă îndrepta spre ușa din față a casei coloniale vechi de șaptezeci de ani.

„Lipsesc florile.“ Plante perene apăruseră ici și colo, toate destul de uscate, dar nu erau petice vesele de culoare în straturile care mărgineau de obicei drumul în această perioadă a anului.

În ultimii câțiva ani – când fusese prea fragilă pentru a mai sta la fel de mult timp în genunchi –, mă urcasem în avion și venisem s-o ajut pe Buni la sădit. Nu era ca și cum lui Damian îi era dor de mine... cu toate că acum știam de ce.

– Alo? am strigat când am intrat în holul de la intrare.

Stomacul mi se întoarse pe dos la mirosul stătut de cenușă din aer. *Fumase* în casa lui Buni? Pardoseala din lemn masiv părea că nu fusese spălată din iarnă, iar pe masa din hol era un strat gros de praf. Lui Buni i-ar fi venit rău dacă și-ar fi văzut casa așa. Ce se întâmplase cu Lydia? Îi cerusem contabilului lui Buni s-o păstreze pe menajeră pe statul de plată.

Ușile sufrageriei se deschisera și mama se apropie, îmbrăcată elegant. Când dădu cu ochii de mine, zâmbetul orbitor oscilă, apoi se lărgi.

– Gigi!

Își deschise brațele și îmi oferî îmbrățișarea de două secunde cu bătaie pe spate care ne definea în mare parte relația.

Doamne, cât uram porecla aia!

– Mamă? Ce faci aici?

Am pus întrebarea cu blândețe, nedorind să-i provoc o cădere nervoasă.

Ea se încordă, apoi se trase îndărăt, iar zâmbetul i se stinse.

– Păi... de fapt, te așteptam, dragă. Știu că pierderea lui Buni a fost o lovitură puternică, iar acum, că ai rămas fără soț, m-am gândit că poate ai nevoie de un loc cald unde să te reculegi.

Expresia ei era plină de compasiune în timp ce mă măsura din cap până-n picioare, strângându-mă ușor de umeri și încheindu-și examinarea minuțioasă cu o sprânceană ușor ridicată.

– Chiar pari îndurerată. Știu că acum e greu, dar îți jur că data viitoare o să fie mai ușor.

– Nu voiam să existe o dată viitoare, am recunoscut încet.

– Niciodată nu vrem asta.

Privirea i se îmbună, cum nu se mai întâmplase niciodată față de mine.

Umerii mi se lăsară, iar zidurile groase pe care le ridicasem de-a lungul anilor se fisurară. Poate că mama începea o viață nouă, un nou capitol. Trecuseră ani de când nu mai petrecuserăm timp împreună și poate că ajunseserăm în sfârșit la un punct în care puteam...

– Georgia? întrebă un bărbat printre ușile franțuzești deschise. A ajuns?

Sprâncenele mi se înălțară până în tavan.

– Christopher, lasă-mă o secundă. Fata mea abia a venit acasă.

Mama îi adresă zâmbetul ei de un milion de dolari cu care prinsese în mreje primii patru soți, apoi mă luă de mână și mă trase spre bucătărie înainte de a apuca să arunc o privire în sufragerie.

– Mamă, ce se-ntâmplă? Și nu te obosi să mă minți.

„Te rog, spune sincer.“

Expresia îi oscilă, ceea ce-mi aminti că priceperea ei de a schimba planurile din mers era întrecută doar de indisponibilitatea emoțională. Excela la ambele.

– Închei o afacere, spuse încet, dând impresia că își cântărea vorbele. N-ai de ce să-ți faci griji, Gigi.

– Nu-mi spune așa. Știi că urăsc asta.

Gigi era o fetiță care petrecea prea mult timp uitându-se pe fereastră la stopurile mașinilor – și mă făcusem mare.

– O afacere?

M-am încruntat.

– Totul a prins contur când te-așteptam să vii acasă. E chiar așa de greu de crezut? Dă-mă în judecată că încerc să fiu o mamă bună.

Își ridică bărbia și clipi rapid, cu buzele ușor strânse, de parcă aș fi rănit-o.

N-o credeam.

– De unde mi-a știut el numele? Ceva nu era în regulă aici.

- Toată lumea îți cunoaște numele, datorită lui Damian. Mama înghiți și își netezi cocul franțuzesc în nuanța abanosului - ceea ce o dădea de gol. Mințea. Știi că te simți rănită, dar chiar cred că ai o șansă să-l recuperezi dacă ne jucăm bine cărțile.

Încerca să-mi distragă atenția. Am trecut pe lângă ea și am intrat în sufragerie zâmbind.

Doi bărbați săriră în picioare. Amândoi erau la costum, dar cel care aruncase o privire prin ușa deschisă părea să fie cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât celălalt.

- Îmi pare rău că sunt așa de nepoliticoasă. Sunt Georgia Ells... „La naiba!“ Mi-am dres glasul. Georgia Stanton.

- Georgia? Cel mai vârstnic păli. Christopher Charles, zise încet, iar privirea i se îndreptă spre ușă, unde mama își făcuse apariția.

Realizarea se produse la auzul numelui. Editorul lui Buni. Fusese directorul editorial la editura la care își publicase ultima carte, cu vreo zece ani în urmă, la 91 de ani.

- Adam Feinhold. Mă bucur să vă cunosc, doamnă Stanton, spuse celălalt, cel mai tânăr.

Amândoi păreau livizi în timp ce-și plimbau privirile de la mine la mama.

- Și acum că au fost făcute prezentările, Gigi, nu-i așa că ești însetată? Hai să-ți oferim ceva de băut.

Mama se repezi spre mine cu mâna întinsă.

Am ignorat-o și m-am așezat în fotoliul mare din capătul zonei de relaxare, cufundându-mă în confortul lui familiar.

- Și, mai exact, ce vânt îl aduce la Poplar Grove, Colorado, pe editorul străbuniciei mele?

- Sunt aici pentru o simplă afacere, legată de o carte, evident.

Mama se așeză cu grijă pe marginea canapelei de lângă mine și își aranjă rochia.

- Ce carte? i-am întrebat direct pe Christopher și pe Adam.